

Sygnatura akt IV Ka 1036/23

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2024 r.

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

6. Przewodniczący:

7. SSO Ewa Rusin (spr.)

8. Sędziowie:

9. SO Adriana Skorupska

10. SO Tomasz Uszpulewicz

12. Protokolant:

13. Marta Synowiec

przy udziale Mariusza Rusnaka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kłodzku

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2024 r.

14. sprawy S. M.

15. syna T. i K. z domu M.

16. urodzonego (...) w D.

17. oskarżonego z art. 177 § 2 kk i art. 178 § 1 kk i art. 162 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

18. na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

19. od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

20. z dnia 11 sierpnia 2023 r. sygnatura akt II K 225/23

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) oskarżonego S. M. uznaje za winnego tego, że w dniu 29 kwietnia 2022 roku w K., woj. (...) kierując pojazdem marki J. (...) o nr rej. (...) zjechał nagle z jezdni ulicy (...) na jej lewe pobocze a dalej w kierunku terenu działki o numerze (...) oznaczonej w ewidencji gruntów jako „B” tereny mieszkaniowe, następnie gwałtownie przyśpieszył nie obserwując uważnie toru jazdy, którym zamierzał przejechać i poruszając się z prędkością co najmniej 75 km/h wjechał na trawiaste wzniesienie nasypu budowlanego powodując utratę kontaktu pojazdu z podłożem i pozbawiając się nad nim kontroli, mogąc przewidzieć, że po nasypie mogą poruszać się inne osoby, nie zachował przez to ostrożności wymaganej w tych okolicznościach i przez to doprowadził do najechania na pieszą Z. O. lat 8, nieumyślnie powodując u pokrzywdzonej obrażenia wielonarządowe w

postaci otarć naskórka, sińców, podbiegnięć krwawych głowy, tułowia i kończyn, ran tłuczonych głowy, rany płatowej okolicy czołowej lewej, odwarstwienia tkanek miękkich od kości w obrębie żuchwy, odmy podskórnej skóry po stronie prawej twarzy, złamania zęba obrotnika kręgosłupa szyjnego, złamania kości podstawy czaszki, obrzęku mózgu, krwawienia podpajęczynówkowego mózgu, wylewów krwawych w obrębie pnia mózgu, krwawienia podtwardówkowego śladowego, licznych stłuczeń płuc, niedodmy płuc, ognisk zachyłstowych krwi w płucach, krwi w drogach oddechowych, podbiegnięć krwawych koniuszka języka, złamania kości udowej lewej, złamania żeber po stronie lewej, w wyniku których poniosła śmierć, tj. czynu kwalifikowanego z art. 155 kk i na tej podstawie wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności

2) pkt II dyspozycji nadaje treść: na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zalicza okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 29 kwietnia 2022r., godz. 20:00 do dnia 11 sierpnia 2023r., godz. 14:20 oraz od 12 września 2023r. godz. 7.00 do 26 września 2023r. godz. 14.43,

3) uchyla orzeczenie w pkt. III dyspozycji o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego S. M. na rzecz oskarżycieli posiłkowych E. O. i K. O. kwoty po 840 złotych tytułem zwrotu kosztów pełnomocnika z wyboru w postępowaniu apelacyjnym;

IV. zwalnia od obowiązku poniesienia należnych Skarbowi Państwa kosztów procesu :

1) oskarżycieli posiłkowych związanych z ich apelacją,

2) oskarżonego od obowiązku poniesienia należnych kosztów postępowania apelacyjnego,

21.zaś wydatki poniesione przez Skarb Państwa w tym postępowaniu zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1036/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 11 sierpnia 2023r. w sprawie sygn. akt II K 225/23			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel posiłkowy			
# obrońca			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w				

związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	S. M.	Nie był dotychczas karany sędownie.	Dane KRK z dnia 12.12.2023r.	1226
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	Dane KRK z dnia 12.12.2023r.	Niekwestionowane.		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego:</p> <p>1. obraza przepisów prawa materialnego poprzez błędne zakwalifikowanie czynu popełnionego przez oskarżonego z art. 177 § 2 k.k. i art. 178 §1 k.k. i art. 162 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w sytuacji gdy z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka S. M. (1),</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

opinii zespołowej biegłych sądowych z zakresu techniki samochodowej i wypadków drogowych, wynika, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu, zaś czyn przez niego popełniony wyczerpuje znamiona czynu opisanego w art. 155 k.k.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ o na jego treść,

- a polegający na przyjęciu, iż oskarżony podjął świadomą decyzję o ucieczce już nie tylko w początkowej fazie, tuż po zdarzeniu, ale w szczególności po uzyskaniu informacji o jego skutkach, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, tj. wyjaśnienia oskarżonego, zeznania świadka S. M. (1), którym Sąd I instancji nadał prymat wiarygodności, zeznania K. M. i świadka J. B. prowadzą do odmiennego wniosku, a

mianowicie, że w początkowej fazie zdarzenia zarówno oskarżony jaki świadek S. M. (1) nie zdawali sobie sprawy z tego, że doszło do potrącenia małoletniej pokrzywdzonej

- polegający na przyjęciu, że oskarżony wjeżdżając na wzniesienie nasypu miał świadomość, że jest o miejsce zabaw dzieci w sytuacji gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż przyznając, że bawiące się dzieci widywane są tam w okresie zimowym wykorzystując nasyp budowlany do zjazdu na sankach po jego stromiźnie, natomiast w pozostałych porach roku korzystają z placu zabaw położonego nieopodal ulicy (...) który jest ogrodzony i na którym znajduje się pełna infrastruktura do dziecięcych zabaw, który to błąd miał wpływ na treść orzeczenia determinując rozstrzygnięcie w kategoriach lekkomyślności i niedbalstwa oskarżonego jako okoliczności

	<p>obciążające w popelnieniu zarzucanego mu czynu</p> <p>3. niewspólmierność kary orzeczonej względem oskarżonego w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności, gdyż prawidłowa ocena materiału dowodowego dotycząca wymiaru kary, a w szczególności młody wiek oskarżonego, jego dotychczasowa niekaralność, tryb życia jaki prowadził przed popelnieniem jak i po popelnieniu czynu, prowadzi do twierdzenia, iż oskarżony nie jest osobą zdemoralizowaną wymagająca resocjalizacji w warunkach Zakładu Karnego, jak również przyjęcie prawidłowej kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu z art.155 k.k. uzasadnia orzeczenie kary w znacznie niższym wymiarze.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo
niezasadny

Podniesione w niej zarzuty 1, 2 i 3 przez wzgląd na tożsamość materii dowodowej oraz wnioski końcowe tej apelacji zostaną omówione w tej części uzasadnienia łącznie.

W pierwszej kolejności, dla porządku należy przypomnieć, że wedle utrwalonej i powszechnie akceptowanej wykładni przepisu art. 438 pkt. 1) kpk zarzut obrazy prawa materialnego - tu zarzut 1-y - odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu, można skutecznie postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Obraza tej kategorii zarzutu dotyczy szeroko rozumianej kwalifikacji prawnej czynu, tj. błędnej wykładni przepisów, wynikającej z niezastosowania lub nieprawidłowego zastosowania reguł wykładni prawa, polega na nieprawidłowej

subsumcji
ustalonego stanu
faktycznego pod
przepis części
szczególnej kodeksu
karnego.

Natomiast apelujący
w zarzucie 2 -
im podniósł także
błądność ustaleń
faktycznych. Takiej
kategorii błąd
można skutecznie
wykazać tylko
wówczas, gdy
zasadność ocen i
wniosków
wyprowadzonych
przez sąd orzekający
z okoliczności
ujawnionych w toku
przewodu sądowego
nie odpowiada
zasadom logicznego
rozumowania, gdyby
w zaskarżonym
wyroku poczyniono
ustalenia faktyczne
nie mające
jakiegokolwiek
oparcia w
przeprowadzonych
dowodach, albo
gdyby określonych
ustaleń nie
poczyniono,
pomimo, że z
przeprowadzonych i
uznanych za
wiarygodne
dowodów określone
fakty jednoznacznie
wynikały.

Jakkolwiek sąd I
instancji w ramach
opisu czynu i
jego kumulatywnej
kwalifikacji uznał

oskarżonego za
winnego popełnienia
czynu
wyczerpującego
ustawowe znamiona
występów
stypizowanych w art.
177§2 kk i art. 178§1
kk i art. 162§1 kk
w zw. z art. 11§2
kk (spowodowania
wypadku
komunikacyjnego ze
skutkiem
śmiertelnym,
ucieczki z miejsca
zdarzenia i nie
udzielenia
pokrzywdzonej
znajdującej się w
położeniu grożącym
bezpośrednim
niebezpieczeństwem
utrąty życia
niezbędnej pomocy
bez narażania siebie
lub innej osoby na
niebezpieczeństwo
utrąty życia albo
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu), to
jednak z pisemnych
motywów tego
wyroku nie wynika,
by poczynione
ustalenia faktyczne,
będące wszak jego
osnową, mogły
zostać
zakwalifikowane w
przyjęty w
zaskarżonym
wyroku i zarazem w
kwestionowanym w
omawianej apelacji
zakresie.

Nie sposób
podważyć ustalenia,
iż krytycznego dnia

to oskarżony kierując swym pojazdem marki J. (...) zjechał nagle z jezdni ulicy (...) na jej lewe pobocze dalej w kierunku terenu działki o numerze (...) oznaczonej w ewidencji gruntów jako „B” tereny mieszkaniowe, następnie gwałtownie przyśpieszył, nie obserwował uważnie toru jazdy, którym zamierzał przejechać i poruszając się z dużą prędkością (przyjętą jako co najmniej 75 km/h) wjechał na trawiaste wzniesienie nasypu budowlanego, powodując utratę kontaktu pojazdu z podłożem, pozbawiając się nad nim kontroli, po czym doprowadził do najechania pojazdem na pieszą Z. O. i spowodował jej śmierć.

Miejsce tego czynu to teren, który zarówno w okresie letnim jak i zimowym stanowi miejsce spacerów mieszkańców oraz zabaw dzieci, do zdarzenia doszło w warunkach pory dziennej, poza droga publiczną na terenie działki (...)

oznaczonej w
ewidencji gruntów
jako "B" tereny
mieszkaniowe, na
której znajduje się
nasyp budowlany
i jest to miejsce
prywatne należące
do Gminy K., jest to
teren nieogrodzony
ogólnodostępny dla
mieszkańców,
znajdujący się w
bliskiej odległości
do zabudowań
mieszkalnych. Na
nasypie
budowlanym nie
odbywa się ruch
pojazdów w
znaczeniu ogólnym
oraz lokalnym.
(ustalenia i ocena
dowodów - sekcje 1 i
2.1 motywów).

Ten fakt nie został
w żaden sposób
podważony, tym
bardziej że wynika
przede wszystkim z
niekwestionowanej
dokumentacji
geodezyjnej a także
ustaleń zespołowej
opinii biegłych z
zakresu techniki
samochodowej i
wypadków
drogowych D. C.
oraz z dziedziny
pojazdy
mechaniczne w
zakresie
kryminalistyczna
rekonstrukcja
wypadków
drogowych G. F..

Kwestia miejsca zdarzenia jest kluczową dla prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu, nie może bowiem ulegać najmniejszej wątpliwości (wbrew stanowisku prokuratora wnoszącego akt oskarżenia), że przepis art. 177 § 1 i 2 kk obejmuje kryminalizacją występki nieumyślne popełnione przez sprawcę, który dopuścił się naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu, jako reguł określających warunki bezpieczeństwa ruchu, w tym przypadku drogowym. Nie oznacza to automatycznie, że w każdym przypadku zdarzenia, w którym sprawca kierujący pojazdem i powodujący w związku z ruchem tego pojazdu obrażenia ciała innej osoby popełnia czyn stypizowany w tym przepisie.

W utrwalonej, powszechnie akceptowanej i niekwestionowanej wykładni sądowej

znamię ustawowe "w ruchu lądowym" było już wielokrotnie definiowane, np.

1) 1. Ocena co do realizacji znamienia ruchu lądowego, wymaga niejednokrotnie przeprowadzenia wnikliwej, indywidualnej analizy realiów występujących w konkretnej sprawie.

2. Kryterium ruchu lądowego należy wiązać nie tyle z formalnym statusem konkretnej drogi, czy też określonego miejsca, lecz z faktyczną dostępnością i rzeczywistym wykorzystaniem tego miejsca dla ruchu pojazdów i innych uczestników (podk. SO). Co najmniej dyskusyjny jest więc pogląd odrzucający a limine charakter drogi leśnej jako drogi wewnętrznej.

3. Ruch pojazdów w takich miejscach, jak: tereny budowlane i przemysłowe, lotniska, rampy kolejowe, a nawet podziemne części kopalni, gdzie odbywa się transport materiałów i

przewóz ludzi - jest ruchem lokalnym, ale ze względu na wyznaczenie tych miejsc do takiego ruchu oraz jego faktyczne występowanie, należy traktować go jako ruch lądowy.

4. Kryterium powszechnej dostępności terenu, na którym ma odbywać się ruch lądowy, nie jest przydatne w odniesieniu do sytuacji, gdy chodzi o tereny, których dostępność dla ruchu pojazdów ze swej istoty lub na podstawie szczególnych unormowań (zakłady przemysłowe, kopalnie, lotniska, lasy) - jest limitowana. Jeżeli bowiem na takim terenie przygotowana jest droga przeznaczona dla ruchu wszystkich pojazdów należących do uprawnionych kategorii i taki ruch na tej drodze systematycznie się odbywa, to nie ma powodów, aby twierdzić, że nie ma on charakteru ruchu lądowego. (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia

29 stycznia 2016
r. IV KK 324/15
baza danych LEX nr
1977832),

2) Przepięstwo
określone w art.
178a § 1 k.k. może
być popełnione w
każdym miejscu, w
którym odbywa się
ruch pojazdów i
jest ono tożsame z
miejscem
popełnienia
przepięstwa
wypadku w
komunikacji (art.
177 k.k.). Do
karalności tego
czynu nie jest
wymagane, by
pojazd mechaniczny
był prowadzony na
drodze publicznej
(...) Kryterium
ruchu lądowego
należy wiązać nie
tyle z formalnym
statusem konkretnej
drogi, czy też
określonego
miejsc, lecz z
faktyczną
dostępnością i
rzeczywistym
wykorzystaniem
tego miejsca dla
ruchu pojazdów i
innych
uczestników(podkr.
SO), co powoduje
powstanie
możliwości
zagrożenia
bezpieczeństwa tego
ruchu...pojęcie to
obejmuje nie tylko
ruch odbywający
się na drogach

publicznych i w strefach zamieszkania, ale też na terenach budowlanych i przemysłowych, lotniskach, na drogach leśnych, itp., a więc ruch odbywający się we wszelkich miejscach dostępnych do powszechnego użytku, na których odbywa się rzeczywisty ruch pojazdów. Takim miejscem dostępnym do powszechnego użytku w ruchu lądowym są drogi wewnętrzne wymienione w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 460 z późn. zm.). Do dróg wewnętrznych należą między innymi drogi dojazdowe do gruntów rolnych i leśnych, drogi leśne, drogi w osiedlach mieszkaniowych, parkingi, place przed dworcami autobusowymi, kolejowymi i portami, drogi prowadzące do obiektów użytkowanych przez przedsiębiorców, pętle autobusowe, czy drogi znajdujące się na zamkniętym terenie kopalni,

fabryki, budowy.
Natomiast do miejsc
dostępnych dla
ruchu pojazdów
nie mogą zostać
zaliczone miejsca,
w których nie
odbywa się ruch
ogólnodostępny, a
jedynie w danym
miejscu
dopuszczone jest
do ruchu wąskie
grono osób -
jak np. podwórka
przydomowe,
warsztat
samochodowy,
grunty rolne czy
łąki - podkr.
SO(por. uchwała
Sądu Najwyższego z
dnia 14 września
1972 r., VI KZP
33/72, OSNKW
1972, z. 12, poz.
187; wyroki Sądu
Najwyższego: z dnia
30 lipca 2015 r.,
IV KK 201/15, LEX
nr 1765994; z dnia
24 czerwca 2013
r., V KK 435/12,
LEX nr 1331400
(uzasadnienie); z
dnia 11 października
2000 r., IV KKN
250/00, Prok. i Pr.-
wkł. 2001, Nr 4,
poz. 19; z dnia
5 maja 2009 r.,
IV KK 432/08,
OSNwSK 2009, Nr
1, poz. 1068; z
dnia 15 grudnia 2011
r., II KK 184/11,
Prok. i Pr.-wkł. 2012,
Nr 3, poz. 4;
postanowienia Sądu
Najwyższego: z dnia

28 marca 2017 r., III KK 472/16, LEX nr 2271447; z dnia 28 maja 2008 r., IV KK 29/08, OSNwSK 2008, z. 1, poz. 1163; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 lipca 2004 r., II AKA 131/04, KZS 2004, z. 9, poz. 35). Stanowisko to jest akceptowane również w doktrynie, gdzie przyjmuje się, że przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. może być popełnione w każdym miejscu, w którym odbywa się ruch pojazdów i jest ono tożsame z miejscem popełnienia przestępstwa wypadku w komunikacji (art. 177 k.k.). Do karalności tego czynu nie jest wymagane, by pojazd mechaniczny był prowadzony na drodze publicznej (por. O. Górniok, Kodeks Karny. Komentarz, Tom II, Gdańsk 2005, s. 155; R. Stefański (w:) Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz. Tom I, pod red. A. Wąska i R. Zawłockiego, Warszawa 2010, s. 700; .(tak w uzasadnieniu wyroku Sądu

Najwyższego z dnia 26 lutego 2020 r. IV KK 265/19 baza danych LEX nr 3079480,)

3) O tym, czy określona droga może być zaliczona się do zawartego w art. 178a § 1 k.k. znamienia miejsca decyduje faktyczna jej dostępność i fakt, czy ruch drogowy na niej się odbywa. Z pewnością zaliczone do tej grupy nie mogą być drogi czy miejsca, na których nie odbywa się ruch powszechny, a jedynie ruch wąskiego, dopuszczonego do niego grona osób (np. podwórko). Droga dojazdowa do posesji takich ograniczeń nie posiada. (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2022 r. IV KK 134/22 LEX nr 3369252),

4) Przewidziane w art. 178a § 1 k.k. kryterium "ruchu lądowego" należy wiązać nie tyle z formalnym statusem konkretnej drogi, czy też określonego miejsca, lecz z faktyczną dostępnością i rzeczywistym jego wykorzystaniem dla

ruchu pojazdów i innych uczestników. (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2017 III KK 472/16, LEX nr 2271447.

Z ustaleń zaskarżonego wyroku (opartych na niekwestionowanej dokumentacji geodezyjnej, opinii a także zespołowej opinii biegłych D. C. i G. F., wspartych także wymienionymi tamże zeznaniami świadków czy dokumentacją zdjęciową k.599 i nast.) ewidentnie wynika, że w miejscu przedmiotowego zdarzenia, na powszechnie dostępnym i nie ogrodzonym trawiastym nasypie budowlanym, formalnie nie ustanowiono żadnej drogi, nie był dopuszczony ruch pojazdów, miejsce to było wykorzystywane w celach rekreacyjnych tj. spacerów mieszkańców jak i zabaw dzieci. Zatem nie odbywał się tamże ruch drogowy w rozumieniu art. 177 kk. Wniosku tego nie zmienia incydentalne poruszanie się

oskarżonego swoim
pojazdem
krytycznego dnia
czy w dacie
wcześniejszej.

Sąd I instancji oparł się jedynie na fakcie ogólnej dostępności terenu, nie wskazał przy tym, aby w tym miejscu odbywał się jakkolwiek ruch pojazdów, co upoważniałoby do uznania, że mamy do czynienia z ruchem drogowym. Nawet odwołując się do usytuowania tego miejsca w pobliżu garaży, nie ustalono także, aby przedmiotowy teren był wykorzystywany przez mieszkańców na dojazd do tych miejsc. Na ustalenie możliwego ruchu drogowego w miejscu zdarzenia nie mogą także wskazywać okazjonalne przejazdy motorów, quadów i samochodów terenowych, (o czym zeznała świadek E. B.), co też potwierdził sam oskarżony, jednocześnie przyznając, że wcześniej wjeżdżał na wniesienie. Przejazdy te miały bowiem charakter okazjonalny i korzystała z nich

ograniczona grupa osób.

W takiej sytuacji słusznym okazał się zarzut obrazu przepisów prawa materialnego poprzez błędne zakwalifikowanie czynu popełnionego przez oskarżonego z art. 177 § 2 kk i art. 178 §1 kk, można zasadnie przypisać oskarżonemu jedynie sprawstwo w przypisanym przez sąd odwoławczy zakresie nieumyślnego spowodowania śmierci pokrzywdzonej, kwalifikowane z art. 155 kk.

Nie ma racji apelujący podnosząc błędność ustaleń, iż cyt. oskarżony wjeżdżając na wzniesienie nasypu miał świadomość, że jest o miejsce zabaw dzieci w sytuacji gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż przyznając, że bawiące się dzieci widywane są tam w okresie zimowym wykorzystując nasyp budowlany do zjazdu na sankach po jego stromiźnie, natomiast w pozostałych porach roku korzystają z placu zabaw

położonego
nieopodal ulicy (...)
który jest ogrodzony
i na którym
znajduje się pełna
infrastruktura do
dziecięcych zabaw.

Niewątpliwie
oskarżony miał
wiedzę własną i
przez to
świadomość, że
przedmiotowy nasyp
budowlany jest
wykorzystywany
jako miejsce
spacerów
mieszkańców jak i
zabaw dzieci, bo
nie tylko mieszka
stale w K. (która
jest przecież małym
miasteczkiem), ale
jako dziecko sam
się tam bawił
(podobnie jak
i towarzyszący mu
świadek S. M. (1),
co wprost wynika
z relacji tych osób,
w tym wyjaśnień
oskarżonego k. 101
i na rozprawie
k.911-912 akt cyt. „
z moich obserwacji
sporadycznie
chodzili tam ludzie z
psami”).

Przedmiotowe
zdarzenie miało
miejsce w godzinach
popołudniowych, za
dnia, w dobrych
warunkach
atmosferycznych,
zatem czasie
tradycyjnych
spacerów, więc
oskarżony mógł

przewidzieć, że na nasypie mogą przebywać i poruszać się inne osoby. Omawiany przejazd samochodem oskarżony podjął wiedząc, że nie posiada możliwości obserwacji, czy na szczycie i po drugiej stronie wzniesienia poruszają się inne osoby i w związku z tym czy może zaplanowany przejazd (wysoco-
wzrost) jednak ryzykowny, oskarżony był świadom iż w czasie „skoku” nie ma żadnego wpływu na sterowność prowadzonego przez siebie pojazdu) wykonać bez narażenia na niebezpieczeństwo innych osób. Tym samym nie zachował ostrożności w danych okolicznościach faktycznych, co skutkowało nieumyślnym potrąceniem pokrzywdzonej i spowodowaniem śmiertelnych obrażeń jej ciała. Z całą mocą należy podkreślić, iż oskarżony nie miał zamiaru spowodowania śmierci pokrzywdzonej ani jakiegokolwiek innej

osoby, ale czynu dopuścił się wskutek nie zachowania ostrożności, wymaganej w okolicznościach zdarzenia.

Dla wsparcia tej części wyводу można przytoczyć jeszcze stanowisko judykatury, wyrażone w powszechnie aprobowanym m. in. wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia II AKa 23/22, który wskazał, iż do przyjęcia odpowiedzialności z art. 155 k.k. dochodzi tylko w sytuacji, gdy śmierć człowieka jest niezamierzonym następstwem działania sprawcy w rozumieniu art. 9 § 2 k.k., polegającego na niezachowaniu obowiązku ostrożności wówczas, gdy na podstawie normalnej zdolności przewidywania i ogólnego obowiązku dbałości o życie ludzkie lub przewidywania skutków własnych działań, można wymagać od człowieka, aby nie dopuścił do nastąpienia przestępczego skutku. Podobne

stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 28 lutego 2001r., sygn. II AKa 276/00, gdzie wskazał, że do przyjęcia odpowiedzialności z art. 155 k.k. dochodzi jedynie wtedy, gdy śmierć człowieka jest niezamierzonym następstwem działania sprawcy, w rozumieniu art. 9 § 2 k.k., polegającym na niezachowaniu przeciętnego obowiązku ostrożności w sytuacji, w której na podstawie normalnej zdolności przewidywania i ogólnego obowiązku dbałości o życie ludzkie lub przewidywania skutków własnych działań można wymagać od człowieka, aby nie dopuścił do nastąpienia przestępnego skutku".

„Przypisanie oskarżonemu powinności przewidywania śmierci pokrzywdzonego opiera się na uznaniu, że chodzi tu o normatyw, zgodny z regułami doświadczenia życiowego, wiążący każdego rozsądnego obywatela w danej

sytuacji życiowej, gdy podejmuje działania wiążące się z możliwością wywołania skutku przestępczego" tak przyjął Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 20 listopada 1997 r., w sprawie sygn. II Aka 131/97.

Wobec omawianej zmiany kwalifikacji prawnej czynu zastosowania nie ma także przepis art. 178 § 1 kk (ucieczka z miejsca wypadku), bo oskarżonemu nie przypisano występkę przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a tylko w takiej sytuacji można czynić ustalenia sprawstwa w zakresie stypizowanego w tym przepisie bezprawnego działania.

Chociaż przypisano oskarżonemu w zaskarżonym wyroku także umyślne nieudzielenie pomocy kwalifikowane z art. 162 §1 kk, to jednak trafnie apelujący obrońca kwestionuje przypisanie sprawstwa w tym zakresie, bo ustaleń faktycznych uzasadniających tak

kwalifikowany czyn w motywach wyroku nie zawarto. Wszak z ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku wynika jedynie, iż po potrąceniu pokrzywdzonej cyt. „oskarżony lądując samochodem na ziemi odbił kierownicą w prawo i nie zatrzymując się zjechał dalej trawnikiem w dół a następnie odjechał w kierunku ul. (...)

... Po odjechaniu z miejsca zdarzenia oskarżony pojechał w kierunku ul.(...) przez rondo na ul. (...) pojechali do warsztatu D. W. gdzie mieli zamówioną farbę. S. M. (1) rozmawiał chwilę z właścicielem na temat zamówionej farby, a jako że jej nie było umówili się na następny dzień. Następnie S. M. odstawił kolegę do domu. Gdy S. M. (1) wysiadł z samochodu słyszał sygnały różnych służb ratunkowych. Zaczął również dostawać wiadomości od znajomych odnośnie wypadku, albowiem ustalono że to S. M. kierował samochodem w

trakcie zdarzenia ,
który był jego kolegą.
W tej sytuacji po
naradzie z ojcem,
który wrócił z
miasta udał się na
Komisariat Policji w
K.... Oskarżony S.
M. po wysadzeniu
kolegi pojechał do
sklepu (...) celem
zrobienia zakupów
na planowanego
grilla. Będąc w
sklepie otrzymał
telefon od K. O.
(1), w którym
ten poinformował
go, że przejechał
jego chrześnice,
kazując mu czekać
na parkingu pod
L.. Oskarżony po
otrzymaniu tej
wiadomości wyłączył
telefon, a następnie
pojechał do swojej
dziewczyny K. B.
mieszkającej w P..

Z ustaleń tych oraz
zaprezentowanej
sądowej oceny
dowodów, zwłaszcza
wyjaśnień
oskarżonego i
zeznań świadka
S. M. (1) nie
wynika, by sąd I
instancji wykazał,
iż oskarżony podjął
świadomą decyzję
o ucieczce z
miejsca zdarzenia
tuż po zdarzeniu,
tym samym by był
świadom potrącenia
pokrzywdzonej czy
innej osoby.
Oskarżony i świadek

S. M. (1) podkreślali, że pokonując szczyt nasypu dostrzegli dziewczynkę po lewej stronie auta i bezpiecznie ją ominęli ((tj. Z. K.) zaś o drugiej dziewczynce, obecnej na nasypie (tj. pokrzywdzonej), informację powzięli dopiero na policji. Takiego przeświadczenia nie sposób przypisać także towarzyszącemu oskarżonemu świadkowi S. M., który bardzo szczegółowo opisał zdarzenia krytycznego dnia, w tym że już po dotarciu do domu dopiero słysząc sygnały służb ratunkowych zaczął się zastanawiać cyt. „czy aby na pewno nic się nie stało na kopcu”, o tym opowiedział ojcu a tenże doradził świadkowi udanie się na policję , co świadek uczynił i jeszcze tego samego dnia o godz. 19.35 złożył zeznania w sprawie (k.3-4 akt). Oskarżyciel publiczny zbadał w odrębnym postępowaniu kwestię nieudzielenia pomocy przez S. M. (1), w tym stawiając

mu nawet zarzut popełnienia czynu z art. 162 § 1 kk, ale umorzył śledztwo na podstawie art. 17 § 1 pkt.2 kpk postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2023r. sygn. akt 4346-1

Ds.48.2023.Spc, zaś do daty wyrokowania Sądu Okręgowego w tym zakresie wobec S. M. (1) choć wniesiono akt oskarżenia, na co także nie powołały się apelujące strony, nawet w ramach głosów końcowych stron na rozprawie apelacyjnej.

Słusznie także apelujący podnosi, że zarówno oskarżony jak i świadek S. M. (1), zajmujący przednie siedzenie pasażera, nie zdawali sobie sprawy z tego, że doszło do potrącenia małoletniej pokrzywdzonej, tego wniosku nie można podważyć innymi dowodami w sprawie, w tym wymienionymi zeznaniami świadków K. M. i J. B.. Nadto oskarżony bezsprzecznie nie jest sprawcą zdemoralizowanym, analizując jego zachowanie po zjeździe z nasypu

(udał się po farbę,
odwiózł kolegę do
domu i pojechał na
zakupy do L.) nie
sposób zgodzić się,
by takie zachowanie
przejawiał sprawca
świadom
spowodowania
wypadku, a w
szczególności ze
skutkiem
śmiertelnym.

Z pewnością
oskarżony o
potrąceniu
pokrzywdzonej
powziął wiadomość
dopiero po
otrzymaniu
wiadomości
telefonicznej od K.
O. (1), w którym
ten poinformował
go, że przejechał jego
chrześnicę, każąc
mu czekać na
parkingu pod L..

Ad. zarzutu 3-go.

W świetle
utrwalonej i
powszechnie
akceptowanej linii
orzeczniczej zarzut
niewspółmierności
kary, jako zarzut
z kategorii ocen,
można podnosić
wówczas "gdy kara
jakkolwiek mieści
się w granicach
ustawowego
zagrożenia, nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności

popelnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą" – vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., sygn. akt V KRN 178/85.

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znacznej, wyraźnej i oczywistej, „bijącej w oczy”, a więc niedającej się zaakceptować dysproporcji między karą wymierzoną a karą zasłużoną. Chodzi tu nie o zwykłą nieproporcjonalność orzeczonej kary, ale o dysproporcję rażącą.

W kontekście kary wymierzonej po zmianie opisu czynu i kwalifikacji prawnej na art. 155 kk ten zarzut apelacji utracił znaczenie.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 155 k.k. oraz wymierzenie oskarżonemu kary

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>w granicach dolnego ustawowego zagrożenia przewidzianego za powyższy czyn</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W zakresie zmiany kwalifikacji prawnej czynu wypowiedziano się wyczerpująco wyżej.</p> <p>Chybione natomiast pozostaje oczekiwane przez apelującego łagodne potraktowanie przez wymierzenie oskarżonemu kary w granicach dolnego ustawowego zagrożenia przewidzianego za czyn kwalifikowany z art. 155 kk. Ustawowe zagrożenie w tym przepisie to wyłącznie kara pozbawienia wolności od 3-ch miesięcy do lat 5-ciu.</p> <p>Po stronie okoliczności łagodzących zarachowano młody wiek sprawcy i wyrażone wielokrotnie słowa ubolewania i żalu wobec popełnionego czynu, a także chęć</p>		

zadośćuczynienia
rodzicom
pokrzywdzonej,
oskarżony nie jest
także sprawcą
zdemoralizowanym,
dotychczas pracował
zarobkowo.

Dotychczasowa
niekaralność sądowa
to oczekiwana cecha
każdego obywatela,
a taką także
oskarżony posiada.

Z drugiej strony
uwzględniając
wyjątkową
bezmyślność i
brawurę
oskarżonego w
prowadzeniu
pojazdu
mechanicznego, w
okolicznościach
wypadkowych, tj.
miejscu
tradycyjnych
spacerów
okolicznych
mieszkańców i
zabaw dzieci,
wykonanie
niebezpiecznego
manewru „wysokoku”
pojazdem bez
możliwości wpływu
na sterowność
pojazdu i podjęcia
ewentualnych
manewrów
obronnych w razie
pojawienia się na
szczyście wzniesienia
i po jego drugiej
stronie zagrożenia
innych osób, nadto
spowodowanie
śmierci
pokrzywdzonej,

powoduje, że
wymiar kary
powinien oscyłować
w górnych granicach
ustawowego
zagrożenia.

Z przytoczonych
względów kryteria
art. 53 kk spełni kara
4-ch lat pozbawienia
wolności jako kara
odpowiadająca
wysokiemu
stopniowi społecznej
szkodliwości
popelnionego czynu,
winie nieumyślnej
oraz opisanej wyżej
postawie
oskarżonego w toku
procesu. To kara
surowa ale nie
w stopniu rażącym,
piętnuje
odpowiednio
zawinienie
oskarżonego,
stanowi
sprawiedliwą
odpłatę za skutek
śmiertelny a
wykonanie tej kary
osiągnie zamierzone
cele ustawowe,
zapobiegawcze
wobec oskarżonego
oraz odstraszające
potencjalnych
sprawców
brawurowych
rajdów
samochodowych tj.
prewencji ogólnej -
społecznego
oddziaływania kary.

3.2.

**Apelacja
pełnomocnika**

zasadny

**oskarżycieli
posiłkowych:**

częściowo zasadny

niezasadny

I. obraza przepisów postępowania mogąca mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to:

1) art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. na skutek przekroczenia swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przechodzącą w dowolną, dokonaną wbrew doświadczeniu życiowemu i logice oraz oparcia rozstrzygnięcia jedynie na wybiórczych elementach ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego, sprowadzające się do:

a) przyznania wiarygodności dowodowi z zeznań świadka S. M. (1) w zakresie opisywanego zdarzenia i wskazania przez świadka, iż nie miał świadomości, że doszło do przejechania po Z. O. w zestawieniu z jego twierdzeniem, iż słyszał krzyki ludzi, ale myślał, że są spowodowane z niebezpiecznym

przejazdem blisko ludzi, w związku z czym uznać należy, że jego zeznania są wewnętrznie sprzeczne, a także stoją w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, który Sąd uznał za w pełni wiarygodny, a to:

- zeznaniami świadków E. B. oraz R.Z., którzy pomimo tego, że znajdowali się w budynku obok wzniesienia również usłyszeli krzyk i określili go, że było to wołanie ratunku i pomocy

- zeznaniami świadka M. E., która usłyszała huk, który powiązała z tym, że mogło dojść do rozjechania rowerka pokrzywdzonej;

- nagraniem przyjazdu na posesję D. W., na którym zarejestrowano jak zarówno S. M. (1) jak i oskarżony opuszczają pojazd i oboje oglądają go w miejscu, w którym samochód uderzył dziecko,

- zespołową opinią biegłych z dn. 5 lutego 2023 r., którzy stwierdzili, że w momencie

kontaktem pojazdu z podłożem istniała możliwość odczucia przejeżdżania po rowerze pokrzywdzonej,

a ponadto należy mieć na uwadze, iż przeciwko świadkowi w dalszym ciągu toczy się postępowanie przed Prokuraturą Rejonową w Kłodzku, a wobec tego jest on w sposób oczywisty zainteresowany wynikiem niniejszej sprawy to też zdaniem skarżącego należało owe depozycje oceniać z dozą dużej ostrożności.

b) uznaniu za wiarygodny dowód z zeznań świadka K. M., w sytuacji, gdy świadek jest ojcem S. M. (1), który był pasażerem pojazdu uczestniczącego w zdarzeniu i wobec którego toczy się w dalszym ciągu postępowanie w Prokuraturze Rejonowej w Kłodzku, a z uwagi na pokrewieństwo z S. M. (1) jest on w sposób oczywisty zainteresowany wynikiem niniejszej sprawy;

c) odmowy przyznania wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom świadka J. B. w zakresie w jakim świadek opowiedział o relacji oskarżonego o przebiegu zdarzenia a w szczególności, o wskazaniu przez oskarżonego, że wjechał na jakąś górkę i ludzie zaczęli krzyczeć, że rozejrzał się i spojrzął w lusterka, stwierdził, że nic się nie stało i odjechał, podczas gdy zeznania te są spójne z zeznaniami E. B., R.Z., E. O., K. K., M. E., a nawet zeznaniami S. M. (1).

d) uznania za wiarygodny dowód z ustnej opinii uzupełniającej zespołu biegłych w zakresie w jakim biegli twierdzą, iż nie było możliwości jednoznacznego ustalenia gdzie stała małaletnia pokrzywdzona, gdyż nie wiadomym było czy dziecko kucało, nachyliło się czy stało przed czy za wierzchołkiem czy za rowerkiem czy też przed i ustawienie manekina miało charakter hipotetyczny na podstawie zeznań

świadków, podczas gdy twierdzenia te stoją w sprzeczności przede wszystkim z zeznaniami wszystkich bezpośrednich świadków zdarzenia występujących w tej sprawie, a także z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym:

- zeznaniami świadka E. O. z dn. 10.06.2022 r., która wskazała: „Z. wjechała na górkę, stanęła [...] Z. stojąc górze przy rowerze powiedziała do mnie –Mamo pociąg!”

- zeznaniami R.Z.z dn. 30.04.2022 r., który zeznał: „W oddali na kopcu widziałem dziewczynkę, która stała z rowerkiem”.

- zeznaniami K. K. z dn. 30.04.2022 r., która zaznaczyła: „Wtedy Z. pojechała rowerkiem na szczyt tej górki [...] Z. wjechała na górkę i stała na niej. E. miała zadzwonić do swojej mamy, która mieszka naprzeciw kopca. Z. miała jej pomachać. Kiedy stała na tej górze. Kiedy Z. stała skierowana przodem do budynku dworca

PKP i czekała, aż babcia jej pomacha [...].”

- protokołem eksperymentu procesowego z dn. 23.11.2022 r. w którym świadek K. K. wskazała miejsca, w którym w chwili zdarzenia znajdowała się ona, jej córka Z. K., E. O. oraz Z. O., a także złożyła oświadczenie do protokołu, iż jest pewna miejsc, które wskazała: „Świadek K. K. oświadczyła, że nie ma wątpliwości o do rozmieszczenia osób w momencie zdarzenia”, a zatem wniosek czy oskarżony widział pokrzywdzoną przed wjazdem na wzniesienie winien być oceną Sądu wypracowaną na podstawie wszystkich dostarczonych dowodów.

2) art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez zaniechanie wskazania w postawie wymiaru kary art. 178 § 1 k.k., podczas gdy z uwagi na obligatoryjny charakter obostrzenia kary z art. 178 § 1 k.k. przepis ten musi być też powołany jako

podstawa wymiaru kary.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawy zaskarżonego wyroku polegający na błędnym przyjęciu, iż:

1) Świadek J. P. nie zwracał uwagi na to jak zaparkowany był pojazd sprawcy, podczas gdy funkcjonariusz wyraźnie wskazał w swoich zeznaniach, iż: „pojazd został tak zaparkowany, że w moim uznaniu, aby kierujący mógł go opuścić musiał skorzystać z drzwi po prawej stronie pojazdu. [...] Jest to moje subiektywne odczucie, że pojazd został ukryty. Z uwagi na to, że stał na trawie, na miejscu nieprzeznaczonym na miejsce parkingowe. W niedalekiej odległości znajdowały się wolne miejsca parkingowe. Trawa na której zaparkowany był J. nie była rozjeżdżona, aby wskazywała na częste parkowanie jakiegokolwiek pojazdu. [...]. Nawet

jeśli nie było miejsc parkingowych na nawierzchni brukowca ja osobiście parkując w tym miejscu pojazd, zaparkowałbym go w ten sposób abym mógł swobodnie opuścić go przez drzwi kierowcy.”

2) w zachowaniu oskarżonego nie można dostrzec zamiaru ewentualnego dokonania czynu obarczonego dalej idącą kwalifikacją aniżeli określoną w art. 177 § 2 k.k. tj. kwalifikacji z art. 156 § 3 k.k. a nawet 148 § 1 k.k., podczas gdy oskarżony znał doskonale miejsce, w którym doprowadził do tragicznego w skutkach zdarzenia, przez całe swoje życie mieszka obok tego miejsca, wiedział, że w miejscu tym często przebywają ludzie, a zwłaszcza dzieci, sam bowiem bawił się w tym miejscu będąc dzieckiem, a także oskarżony pomimo faktu, iż przed zdarzeniem dwukrotnie podjeżdżał pod wzniesienie i miał świadomość, że widoczność jest wówczas utrudniona

to kontynuował podjazdy i skoki, a także miał wiedzę, iż w czasie skoku nie ma żadnego wpływu na sterowność prowadzonego przez siebie pojazdu, a ponadto pomimo możliwości przewidzenia popełnienia czynu zabronionego oskarżony godził się na niego, gdyż zestawiając wymiary człowieka z wymiarami samochodu terenowego, którego masa własna to ponad 2 tony, oskarżony co najmniej powinien przewidzieć, że jeśli dojdzie do uderzenia pieszego spowoduje u niego obrażenia skutkujące śmiercią;

A także z daleko idącej ostrożności procesowej

– rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego S. M. kary pozbawienia wolności polegającej na wymierzeniu kary zbyt łagodnej w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności w stosunku do celów jakie kara winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej,

	<p>właściwości i warunków osobistych oskarżonego, jego zachowania po popełnieniu przestępstwa.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. obrazy przepisów postępowania I - 1).</p> <p>Przypomnieć tu na wstępie wypada, iż zarzut obrazy przepisów procedowania z art. 438 pkt 2 kpk może dotyczyć jedynie niezgodności przebiegu postępowania z wymogami prawa procesowego poprzez zaniechane wypełnienia konkretnych nakazów lub naruszenie zakazów proceduralnych, ewentualnie przepisów dotyczących samego orzekania, czy konstruowania orzeczenia. (vide: wyrok SN z dnia 8 września 2009 r., WA 26/09, OSNwSK 2009/1/1844), która to obraza przepisów</p>			

nadto musi
skutkować wpływem
na treść wyroku.
Takie błędy w
badanej sprawie nie
wystąpiły.

Uznanie przy
zastosowaniu
kryteriów art. 7
kpk za wiarygodne
jednych dowodów i
odrzućcenie
wiarygodności
innych to
prawidłowy proces
ocenny, zaś
następcze oparcie
ustaleń faktycznych
na dowodach
ocenionych jako
wiarygodne nie
może zostać
potraktowane jako
obrazą art. 7 kpk,
czy wskazywanego
dalej art. 410
kpk tylko dlatego,
iż ustalenia te
nie są akceptowane
przez wnoszącego
apelację a we
wniesionym środku
odwoławczym
dokonał prezentacji
własnych wniosków.

Polemika
apelującego w
zakresie
prawidłowości
sądowej oceny
wymienionych w
zarzucie dowodów
osobowych (zeznań
świadków) i opinii
zespołowej opinii
biegłych
bezpodstawnie
zmierza do

podważenia wniosku, iż nie było możliwości jednoznacznego ustalenia gdzie stała małoletnia pokrzywdzona oraz stanowi próbę wykazania, że oskarżony co najmniej widział pokrzywdzoną na szczycie wzniesienia i wręcz celowo na nią najechał, przez co ustalenia faktyczne powinny zmierzać do surowszej kwalifikacji prawnej – nawet z art. 148 § 1 kk. Tak przedstawiona argumentacja nie przekonuje, niestety stanowi raczej zbiór subiektywnych oczekiwań (zrozumiałych z punktu widzenia wyłącznie rodziców przeżywających utratę dziecka), ale przez wzgląd na brak obiektywnych podstaw dowodowych nie może skutkować orzeczeniem kasatoryjnym.

Takich okoliczności faktycznych jak naprowadzane w apelacji, mających wykazywać umyślne działanie oskarżonego w zamiarze spowodowania umyślnie na co

najmniej ciężkich obrażeń ciała pokrzywdzonej czy w zamiarze dokonania zabójstwa z art. 148 § 1 kk, nie doszukał się też oskarżyciel publiczny, kierując przedmiotowy akt oskarżenia o występki nieumyślne kwalifikowane z art. 177 § 2 kk. Takiej ocenie prokurator dał wyraz także na rozprawie apelacyjnej, wnioskując o nie uwzględnienie omawianej apelacji oskarżycieli posiłkowych.

2) obrazy art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez zaniechanie wskazania w postawie wymiaru kary art. 178 § 1 k.k., podczas gdy z uwagi na obligatoryjny charakter obostrzenia kary z art. 178 § 1 k.k. przepis ten musi być też powołany jako podstawa wymiaru kary- zarzut bezpodstawny wobec zmiany kwalifikacji prawnej czynu.

Ad. II błędnych ustaleń faktycznych

1) Dla prawidłowości ustaleń faktycznych

wyroku bez
znaczenia pozostają
zeznania świadka J.
P. (funkcjonariusza
policji
prowadzącego
pierwsze czynności
dochodzeniowe w
kierunku ustalenia
pobytu oskarżonego
po zdarzeniu), bez
znaczenia dla
prawidłowego
wyrokowania są
tu dywagacje o
subiektywnym
odczuciu, że
oskarżony ukrył swój
pojazd.

2) Nie sposób
dopatrzeć się w
działaniu
oskarżonego
okoliczności
dowodzących
zamiaru
ewentualnego
dokonania czynu
umyślnego o
kwalifikacji z art. 156
§ 3 k.k. a nawet 148 §
1 k.k.

Tego rodzaju
zapatrywań nie
podzielił nawet
prokurator, który
oskarżył S. M. o
występek
nieumyślny
kwalifikowany z art.
177 § 2 kk,
zaś na rozprawie
apelacyjnej nie
podzielił zapatrywań
przedmiotowej
apelacji
pełnomocnika

<p>oskarżycieli posiłkowych.</p> <p>Ad. ewentualnego zarzutu rażącej niewspółmiernie łagodności orzeczonej wobec oskarżonego S. M. kary pozbawienia wolności – bezpodstawny wobec zmiany kwalifikacji prawnej czynu i wymiaru kary 4-ch lat pozbawienia wolności tj. w górnej granicy ustawowego zagrożenia w art. 155kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania III Wydziałowi Karnemu Sądu Okręgowego w Świdnicy</p> <p>ewentualnie</p> <p>2. o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu – poprzez wymierzenie oskarżonemu S. M. kary 12 lat pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>1). Bezpodstawne z przyczyn wykazanych w sekcji 3.1 i 3.2.</p> <p>2). W sprawie nie wystąpiły podstawy bezwzględne z art. 439 § 1 kpk dla uchylenia orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów apelacyjnych.</p>		
<p>4.</p> <p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
4.1.	Nie wystąpiły.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
<p>5.</p> <p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Orzeczenia w pkt. dyspozycji:</p> <ul style="list-style-type: none"> - IV o zadośćuczynieniu, - V i VI o kosztach procesu. 		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Niekwestionowane.		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>1. Zmiana opisu czynu, kwalifikacji prawnej i wymiaru kary.</p> <p>2. Związana z tym konieczność uchylecia orzeczenia w pkt. III dyspozycji o zakazie prowadzenia pojazdów</p> <p>3. Zmiana zaliczenia na poczet kary pozbawienia wolności (z uwzględnieniem tymczasowego aresztowania w</p>		

okresie 12.09.- 26.09.2023r.).	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Ad. 1) Zasadność zarzutów apelacji obrońcy w zakresie kwalifikacji prawnej czynu oraz wymiaru kary, co opisano w sekcji 3.1 motywów.</p> <p>Ad. 2) Ponieważ nie skazano oskarżonego za czyn polegający na złamaniu przepisów bezpieczeństwa w ruchu lądowym, przez to nie występują podstawy z art. 42 kk dla orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.</p> <p>Ad.3) Wobec pozbawienia oskarżonego wolności także w okresie 12.09.-26.09.2023r. należało poszerzyć w tym zakresie okres zaliczenia na poczet wymierzonej kary.</p>	
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa</i>	

prawna uchylenia		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III. IV.	<p>III. na podstawie art. 627 kpk zasądzono od oskarżonego S. M. na rzecz oskarżycieli posiłkowych E. O. i K.O.kwoty po 840 złotych tytułem zwrotu kosztów pełnomocnika z wyboru w postępowaniu apelacyjnym.</p> <p>Ponieważ wnioskujący o wyższe koszty pełnomocnik nie wykazał poniesienia ich przez oskarżycieli posiłkowych, zaś apelacja okazała się całkowicie nietrafiona, to zasądzono je minimalnej wysokości określonej w § 11</p>	

pkt. 2 ust. 4) i pkt.7
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 22 października
2015r. w sprawie
opłat za czynności
adwokackie
(Dz.U.2015.1800 z
dnia 05.11.2015r.).

Opłaty za czynności
adwokackie ustala
umowa adwokata z
klientem, ale umowa
taka jest wiążąca
tylko między
stronami tej umowy,
a ustalona w
umowie wysokość
opłat za czynności
adwokackie nie musi
stanowić podstawy
zasadzenia przez
sąd poniesionych
przez tą stronę
kosztów zastępstwa
adwokackiego (vide:
wykładnia dokonana
przez Sąd Najwyższy
w akceptowanych
postanowieniach z
dnia 5 marca
2021r. sygn. akt
IV KK 319/19
Lex nr 3189930
czy z dnia 10
lutego 2020r. sygn.
akt V KK 534/18
Lex nr 3260337).
Wysokość kosztów
postępowania
zasądzanych w
sprawie karnej od
Skarbu Państwa
lub przeciwnika
procesowego na
rzecz strony, której
racje zostały w
procesie

uwzględnione, jest limitowana wysokością rzeczywiście poniesionych kosztów. Sąd powinien je ustalić w granicach pomiędzy jednokrotnością a sześciokrotnością stawki minimalnej, określonej w przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 z dnia 05.11.2015r.), w tym § 11 ust. 2 pkt 3 i 4 oraz § 15 ust. 3 pkt 1-4., uwzględniając niezbędny nakład pracy adwokata, charakter sprawy, stopień jej złożoności oraz obszerność materiału dowodowego. Zasądzone koszty nie mogą przekroczyć sześciokrotności stawki minimalnej, w tym przypadku w kwocie 840 złotych.

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono od obowiązku poniesienia należnych Skarbowi Państwa kosztów procesu :

	<p>1) oskarżycieli posiłkowych związanych z ich przegraną apelacją (na zasadzie słuszności),</p> <p>2) oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów postępowania apelacyjnego (wobec orzeczonej kary izolacyjnej i częściowego uwzględnienia apelacji),</p> <p>zaś wydatki poniesione przez Skarb Państwa w tym postępowaniu zaliczono na rachunek Skarbu Państwa.</p>	
7. PODPIS		
SSO Tomasz Uszpulewicz SSO Ewa Rusin SSO Adriana Skorupska		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Orzeczenie o winie i karze

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka		

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o winie i karze		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana